

til sprog, der mulig kunne vise spor af slægtskab med eskimoisk. Han fremdrog og kommenterede Rasmus Rasks manuskript om Aleuternes sprog, og foretog senere bl. a. en indgående prøvelse af Uhlenbeck's hypotese om slægtskab mellem eskimoisk og indoeuropæisk, og fandt heri en del som kunne tale til støtte for den.

Ved siden af sit videnskabelige arbejde lå det også Thalbitzer stærkt på sinde at gøre grønlænderne selv delagtige i det, og gennem artikler i de grønlandske tidsskrifter virkede han ivrigt for at få grønlænderne til at værne om deres gamle åndelige kultur. Det var hans håb, at alle eskimoer måtte blive sig det oprindelige folkefællesskab bevidst og finde styrke i de værdier, det rummede.

I 1920 knyttedes Thalbitzer til Københavns Universitet, først som docent i grønlandsk (eskimoisk) sprog og kultur, fra 1926 til 1945 som professor extraordinarius, og i 1952 hædrede Universitetet ham ved udnævnelse til doctor honoris causa. Allerede 1923 var Thalbitzer blevet valgt til medlem af Det Kgl. Videnskabernes Selskab og var desuden medlem af Kommissionen for videnskabelige undersøgelser i Grønland og redaktionsudvalget for Meddelelser om Grønland, foruden en række videnskabelige foreninger i Danmark og udlandet. I 1927 modtog han Loubat-prisen af det svenske Vitterhets, Historie och Antikvitets Akademi.

Et langt afsnit i Grønlands- og eskimoforskningens historie er knyttet til Thalbitzers navn. Han vil blive mindet længe, ikke alene for sine videnskabelige fortjenester og sit uegennyttige arbejde for grønlænderne, men også for sine menneskelige egenskaber og den varme og hjærtelighed, der strømmede ud fra hans rige og livfulde sind.

Erik Holtved.

ÅGE VEDEL TÅNING

27. juli 1890—26. september 1958

Dr. Åge Vedel Tåning blev allerede som student knyttet til den stab, som i årene efter 1910 voksede frem under Johs. Schmidts ledelse. Han deltog i såvel det rutinemæssige, marinbiologiske og oceanografiske arbejde i danske farvande og i Nordatlanten som i de store togter med »Dana«, bl. a. den berømte ekspedition omkring Jorden 1928—1930.

Efter Harald Blegvads død blev Tåning i 1951 direktør for Dan-

marks Fiskeri- og Havundersøgelser og indtog i mange år en fremtrædende plads inden for international oceanografisk forskning. Ved sin død var han præsident for De Internationale Havundersøgelser.

Dr. Tåning var en stor naturhistoriker, ikke blot inden for sit egentlige speciale; men han var i besiddelse af netop nogle af de evner og karakteregenskaber, som chefen for et stort foretagende gerne skulle eje, og som muliggjorde, at han på en lang række andre felter ydede meget personlige direkte og indirekte indsatser. Han har således været en virksom hjælper ved en lang række af de undersøgelser, som dansk geografi i den sidste menneskealder har taget op.

Vi vil i vort selskab mindes talrige vidnesbyrd om velvilje og godt samarbejde, og han vil både i Danmark og i det internationale videnskabelige samfund blive mindet med tak og hæder.

Niels Nielsen.

HELGE PETERSEN

3. april 1886—26. september 1958

Helge Petersen blev allerede 1910 ansat ved Meteorologisk Institut. I 1932 blev han chef for vejrtjeneste-afdelingen, og i årene 1942—1956 var han direktør for Institutet.

I den lange periode fra 1932 og til sin afgang stod han over for den uhyre opgave at skulle reorganisere dansk vejrtjeneste fra bunden og at foretage den tilpasning til de store videnskabelige og praktiske ændringer, som var blevet resultatet af meteorologiens udvikling i årene efter 1910. Dertil kom løsningen af en lang række opgaver af geofysisk art, hvis gennemførelse ligger under Meteorologisk Institut, og endelig må hertil føjes, at Helge Petersen tiltrådte som direktør under krigen og netop på et tidspunkt, hvor man stod over for en ny revolution inden for den teoretiske og praktiske meteorologi. I hele denne periode førte Helge Petersen en hård kamp for at gennemføre det, som han anså for tvingende nødvendigt for opretholdelsen og udviklingen af den danske meteorologiske tjeneste. Meget lykkedes for ham, men de kaotiske tilstande under krigen og i årene umiddelbart efter denne måtte gøre opgaven yderst vanskelig, og han var næppe selv tilfreds med de